

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solt: 20 céntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Teléfono 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Tots diem: Fa uns anys que el treball manca i a cada un que passa o millor dit, cada dia que passa, s'accentua més.

Ajuntem a nostre arbitri o sia enganyant-nos sapiguent-ho, una munió de causes perquè així sigui o continuï tenint en el fons de cada ú de nosaltres el pensament i visió clara de que bastaria arrancar com a una planta, l'egoïsme que ens domina perquè tinguéssim el problema solucionat.

Una de les conquestes que nosaltres diem «més belles conquestes de l'home», la democràcia i que creiem o pensem o volem creure que existeix, realment, solament la coneixem de nom. Pels fets, hem de convenir, que si existeix i és notable, és per llur absència de la pràctica corrent.

Primer posem el «jo» que no el «nosaltres». Cada ú formem part d'un engranatge amb nostres conveniències, o sia, cada ú obra pel que pugui reportar-li de benefici. Sinó, pensem si abans d'adoptar una resolució no sospesem el bó i el dolent que pot resultar.

Fem lleis i ens plau dir que tots som iguals davant d'elles i en la realitat pura i seca, tots estem convençuts, perquè es comprova a cada pas, de que està molt bé dir-ho, però conformes de que no és així.

Tots diem que tenim uns drets que són sagrats i tatxem de tirans i altres coses, als que tracten de privar-nos-els. Igual d'uns deures els quals estem perfectament percatats que hem de complir. I no obstant, no obeïm ni una cosa ni l'altra.

El capital sap que és completament inútil sense el treball; a la recíproca, el treball, no és possible sense el capital. Almenys en el present. I capital i treball perden el temps en discussions d'efectes problemàtics, precisament perquè estan viciats per l'egoïsme que engendra l'odi.

Els governs parlen i tornen a parlar un dia i altre, de que de la manera que es va, no és possible persistir-hi per ésser ruinós. I no obstant, hi segueixen, a pesar de la major cultura, que per raó hauria de donar l'exemple, i en lloc d'ésser així, es manca, encobertament o no, al mateix que pregonen.

Sabem que vivim en una època podrida, depravada i dissoluta—conversa corrent—i res fem per posar-hi esmena.

Cridem tots els dies que els temps són difícils i no és possible cobrir les obligacions contretes, i no obstant, res fem per no passar del just límit.

Es viu de miracle. O el que és igual, vivim uns a costa dels altres. L'immens engranatge va voltant mancat del lubricant que necessita i d'aquí vénen els desperfectes que molt sovint s'han d'apanyar.

Ara bé; sabem tot això i moltes coses més. Perquè no extirpar de socarrel aquesta enfermetat fatal? Dubtarem de que estan en les mans de cada un de nosaltres, en la ma de tots? No és possible solucionar-ho? Veritat que si es presenta un perill greu, molt bé ens ens en allunyem o donem un rodeix per tal d'escabullir-lo?

La ignorància és atrevida, però l'assumpte és clar. Una de dues: O som dolents, o som ignorants a pesar de la cultura que presumim o civilització que ostentem.

Tèdrica i pràcticament, no és qüestió irresoluble. El que manca són ganes de fer-ho. L'atur forçós existeix perquè es vol. Ara, abans, després i sempre. Capital estancat, riquesa improductiva i per consegüent, fam i misèria.

Total. Àmplia comprensió i respecte mutu. Menys engany i un xic més d'honor a la paraula i recordar que un dels dóns més preuats tindria d'ésser el de que som homes.

Dóna pa al que té fam.
Dóna beure al que té sed.
Ensenya a l'ignorant.
Comprèn al que no sap expressar-se.
I pensem que tots som germans.

FERRAN VIGIA